

Zgodnie z treścią art. 130a ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym, rada powiatu biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-2, oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłat, o których mowa w ust. 5c, oraz wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a.

Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a, nie może być wyższa niż maksymalna kwota opłat za usunięcie pojazdu, o których mowa w ust. 6a. Maksymalne stawki opłat określone w ust. 6a, obowiązujące w danym roku kalendarzowym ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego (art. 130a ust. 6b).

Ustawodawca przyznał radzie powiatu kompetencję prawodawczą, zastrzegając powinność uwzględnienia dwóch kryteriów:

- konieczności sprawnej realizacji zadań w zakresie usuwania pojazdów z drogi,
- kosztów usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu (rzeczywistych kosztów).

Wyłącznie te dwa kryteria powinny determinować wysokość stawek określonych na podstawie upoważnienia zawartego w art. 130a ust. 6 PoRD.

Powiat winien - przed podjęciem skarżonej uchwały przeanalizować te przesłanki. Uzasadnienie uchwały winno zawierać m.in. kalkulację kosztów związanych z realizacją zadań określonych w uchwale czy choćby nawiązać do tej kwestii. Treść art. 130a ust. 6 ustawy, wskazanie stawki maksymalnej oraz informacja o tym, że zaproponowane stawki są podwyższone w stosunku do opłat obowiązujących w 2017 r. nie jest wystarczającym uzasadnieniem.

Wyrok WSA w Kielcach z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt: II SA/Ke 666/18